

This entry is part 5 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství – co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

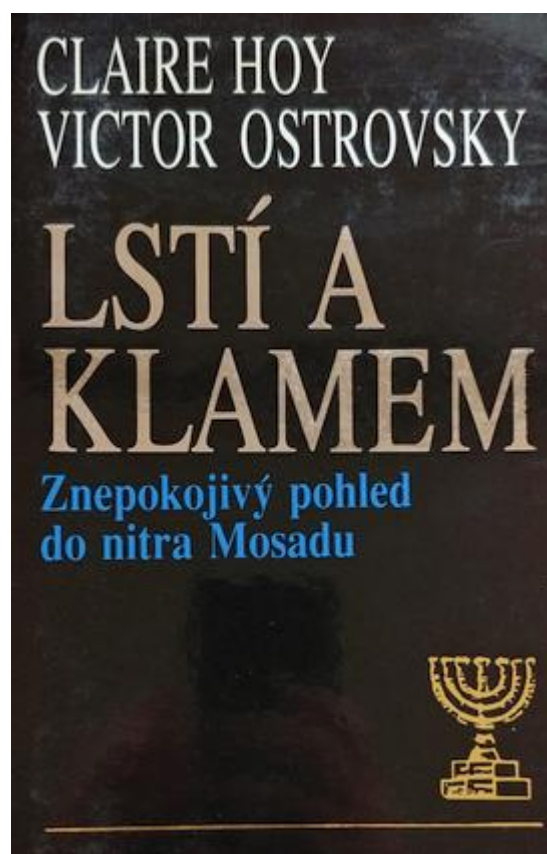
Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Lstí a klamem – znepokojivý pohled do nitra Mosadu

Autor: Ron Unz

Předchozí části si můžete přečíst zde: **1), 2), 3)**.

„Lstí a klamem“

Příhodným odrazovým můstkem pro toto pátrání nám může být právě Ostrovského kniha – nezapomínejme na zoufalé zděšení velení Mosadu z tajemství odhalených v jeho rukopise i plány na jeho umlčení všemi prostředky včetně vraždy. Rozhodl jsem se proto ke knize po více než deseti letech vrátit, dokud jsem měl ještě v hlavě dostatečně čerstvý Bergmanův materiál.

Ostrovského dílo z roku 1990 dosahuje jen zlomku rozsahu Bergmanovy knihy, autor užívá výrazně neformálnější styl a neobtěžuje se s pečlivě propracovaným poznámkovým aparátem. Větší část knihy tvoří prosté osobní vzpomínky, a přestože Ostrovsky i Bergman psali o Mosadu, prvý jmenovaný se velkým dílem věnuje spíše špionážní problematice a technikám, než podrobnému popisu jednotlivých atentátů, jakkoliv i pár z nich se v knize najde. Letmým pohledem se jím popisovaný styl operací Mosadu podobá tomu u Bergmana do té míry, že kdyby někdo jednotlivé incidenty přesunul z jedné knihy do druhé,

jsem přesvědčen, že jen málokdo by snadno dokázal rozeznat rozdíl.

Při hodnocení Ostrovského věrohodnosti mě zaujalo několik drobností. Hned zkraje knihy zmiňuje, že se ve svých čtrnácti letech umístil jako druhý v celoizraelských střeleckých závodech a v osmnácti se stal vůbec nejmladším důstojníkem izraelské armády. Vyhodnotil jsem to jako nikoliv nepodstatná, faktická tvrzení, jež by – pokud jsou pravdivá – mohla vysvětlit zájem Mosadu naverbovat ho do svých řad a v opačném případě by ho skrz ně apologeti **Izraele** mohli snadno zdiskreditovat coby lháře. Nenašel jsem ale jedinou zmínku, že by se tato tvrzení někdo pokoušel vyvrátit.

Atentáty Mosadu byly jen vedlejším motivem Ostrovského knihy z roku 1990, přesto je zajímavé porovnat tyto nemnohé příklady s mnoha stovkami smrtících incidentů z Bergmanova díla. Některé odlišnosti v podrobnostech i popisu nepůsobí nijak nahodile.

Tak Ostrovský kupříkladu v úvodní kapitole popisuje rafinované metody, s jejichž pomocí Izraelci prolomili bezpečnostní opatření Saddámovu projektu vývoje jaderných zbraní koncem 70. let, prováděli úspěšné sabotáže jeho vybavení, vraždili klíčové vědce a nakonec dokončený reaktor v roce 1981 úplně zničili smělym leteckým úderem. Při jedné z epizod této kampaně vylákali jednoho z hlavních iráckých fyziků do Paříže, a když se jim nepovedlo ho zverbovat, zabili ho. Bergman incidentu věnuje jednu či dvě strany, cudně však mlčí o francouzské prostitutce, která se nevědomky stala součástí izraelského plánu a která byla také zabita, když se jí s odstupem několika týdnů zmocnil strach a obrátila se na policii. Vnucuje se tak otázka, kolik náhodných zabití Evropanů a Američanů, kteří se Izraelcům smůlou a nechtíce při těchto vražedných skutcích připlétli do cesty, Bergman ve svém pečlivě Mosadem retušovaném popisu opomíná.

Na ještě mnohem víc do očí bijící příklad narazíme mnohem dále v Ostrovského knize, kde popisuje poprask, který v řadách důstojníků Mosadu vyvolalo zjištění, že se Jásir Arafat v roce 1981 pokusil zahájit s Izraelem mírová vyjednávání. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat – vysoce postavený funkcionář OOP, pověřený tímto úkolem, byl zavražděn. Bergman o atentátu mlčí, přestože jinak lze jeho soupis podstatně méně význačných obětí Mosadu považovat za podrobný způsobem až vyčerpávajícím.

Jeden z těch vůbec nejvíce nechvalně proslulých atentátů na americké půdě se odehrál v roce 1976, kdy si výbuch bomby ukryté v automobilu v srdci hlavního města Washingtonu vyžádal životy někdejšího chilského ministra zahraničí v exilu Orlanda Leteliera a jeho mladé americké asistentky. Zodpovědnost byla záhy připsána chilské tajné službě, což spustilo obrovský mezinárodní skandál, přiživený předchozími krvavými zásahy chilských agentů proti svým údajným oponentům napříč Latinskou Amerikou. Zatímco Ostrovsky popisuje, jak Mosad školil Chilany v různých metodách odstraňování lidí v rámci rozsáhlé smlouvy o prodeji zbraní, Bergman se o celé záležitosti vůbec nezmiňuje.

Jedním z nejvýraznějších agentů Mosadu v Bergmanově vyprávění je Mike Harari, který strávil

více než 15 let na různých vysokých pozicích oddělení pro odstraňování lidí a v rozsáhlém rejstříku se jeho jméno vyskytuje na více než 50 různých stranách. Bergmanův Harari je charakter poměrně průsvitný, byť autor přiznává jeho silné zapojení do zpackané akce v Lillehammeru, kde jeho agenti zabili zcela nevinného marockého číšníka, kterého považovali za někoho jiného. V důsledku vraždy skončilo několik agentů Mosadu ve vězení a mezinárodní renomé Izraele utrpělo těžké šrámy. Ostrovsky ovšem Harariho vykresluje jako muže do hloubi zkaženého, který se po odchodu z tajných služeb pohyboval na mezinárodním trhu s narkotiky a sloužil jako nejvyšší pohůnek nechvalně proslulého panamského diktátora Manuela Noriegy. Po Noriegově pádu nová, Američany sponzorovaná vláda sice se škodolibým nadšením ohlásila Harariho zatčení, veteránovi Mosadu se ale nějak povedlo uniknout zpět do Izraele, zatímco si jeho šéf vyslechl verdikt: třicet let v americkém federálním vězení.

Všeobecně rozšířené a tolerované nevhodné nakládání s penězi i ženami výše postavenými důstojníky Mosadu se v Ostrovského popisu objevuje znovu a tyto příběhy zní vysoce věrohodně. Izrael vznikl na silně socialistických zásadách, které si ještě v 80. letech zachovávaly značný vliv, takže vládní zaměstnanci obvykle zemi sloužili za almužnu. Třeba příslušníci Mosadu vydělávali podle své hodnosti mezi pěti a patnácti sty dolary, zatímco disponovali mnohonásobně většími operačními rozpočty a jejich rozhodnutí mohla zainteresované stát klidně i miliony, což nutně přináší nemalé pokušení. Ostrovsky suše poznamenává, že i když jistý jeho nadřízený celou svou kariéru pracoval za směšný plat státního zaměstnance, nějak se se mu povedlo obstarat si rozlehlé osobní sídlo, obklopené menším soukromým lesíkem. Jsem přesvědčen, že přestože může být pro nejednoho amerického špiona tajná služba příhodným odrazovým můstkem lukrativní kariéry v soukromém sektoru, každý agent, který by ještě během aktivní služby v CIA nápadněji zbohatnul, by se musel obávat vážných právních dopadů své okázalosti.

Ostrovsky se ve své knize vyznává i ze znepokojení jinou formou nevhodného chování, s nímž se setkával. Spolu s dalšími kadety údajně zjistili, že nejvyšší velení čas od času v nepřístupných částech výcvikových zařízení pořádá noční sexuální orgie a že v prostředí Mosadu nebývale bují cizoložství, hlavně mezi velícími agenty a ženami jejich operativců v poli. Umírněný někdejší premiér Jicchak Rabin se v řadách tajných služeb těšil všeobecnému opovržení a jistý důstojník Mosadu se pravidelně vychloubal, že v roce 1976 osobně potopil Rabinovu vládu, když médiím poslal důkazy o nepřilíš závažném porušení finančních regulí. Jako by to předznamenávalo Bergmanovy mnohem zlověstnější náznaky ohledně nanejvýš podezřelých okolností Rabinovy smrti o skoro 20 let později.

Ostrovsky opakovaně poukazuje na jedinečnost organizace Mosadu, která zvláště dobře vynikne při porovnání s jejich kolegy ve službách dvou velmocí studené války. KGB měla po světě čtvrt milionu zaměstnanců a CIA desítky tisíc, pro Mosad však pracovalo všehovšudy 1 200 lidí, včetně sektářek a uklízeček. Tam kde KGB mohla využívat armádu 15 000 řídicích důstojníků, si Mosad musel vystačit s 30 až 35 lidmi.

Ohromné efektivity Mosad dosahoval i proto, že se mohl spoléhat na rozsáhlou síť židovských dobrovolných pomocníků – „sajanim“ – rozestých po celém světě. Agentům Mosadu byli a

jsou tito lidé neprodleně připraveni pomoci se špionážní operací či atentátem, vypůjčit značné sumy peněz a zajistit konspirační byt, kancelář nebo vybavení. Jen v Londýně bylo přes 7 000 takovýchto lidí, celosvětově toto číslo jistě muselo šplhat do desítek či dokonce stovek tisíc. Mosad pro tuto roli oslovoval výhradně čistokrevné Židy a Ostrovsky dává najevo značné pochybnosti o systému, který podle všeho tak jednoznačně potvrzuje všechna tradiční nařčení na adresu Židů, že fungují jako „stát ve státě“ a zhusta necítí ani za mák věrnosti vůči zemi, jejímiž jsou občany. Heslo sajaním se v Bergmanově sedmadvacetistránkovém rejstříku vůbec nevyskytuje a ani v textu knihy se o nich skoro vůbec nemluví, jakkoliv Ostrovsky velice věrohodně označuje tento systém za naprosto nepostradatelný pro účinné fungování Mosadu.

Ostrovsky také bez obalu vykresluje naprosté opovržení, které řada důstojníků Mosadu projevovala směrem ke svým oficiálním spojencům z dalších západních rozvědek, s nímž se své údajné partnery pokoušeli na každém kroku podvést a vzít si od nich co možná nejvíc výměnou za co možná nejméně. Z jeho popisů čišší nevšední dávka otevřené nenávisti, xenofobie ke všem Nežidům a jejich vůdcům, byť sebekřátekšším. Třeba **Margaret Thatcherová** byla a zůstává obecně považována za jednu vůči Židům i Izraeli nejvíce nakloněných hlav britské vlády v dějinách. Její kabinet byl plný příslušníků této titěrné menšiny (méně než půl procenta britského obyvatelstva) i pochvalných ód na statečný malý Izrael, jedinou demokracii na Blízkém východě. Přesto ji ranaři z Mosadu vytrvale nenáviděli a obvykle o ní mezi sebou mluvili jako o „té čubce“, pevně přesvědčení o jejím **antisemitismu**.

Jestliže byli evropští gójové terčem palčivé nenávisti, na příslušníky národů z méně vyspělých koutů světa často přšely posměšky ostře rasistického tónu, kdy byli izraelští spojenci ze zemí Třetího světa nenuceně popisováni jako „opičáci“, kteří „teprve nedávno slezli ze stromů“. Čas od času tato krajní arogance hrozila přerůst v diplomatickou katastrofu, jak ukazuje jistý zábavný výjev. V 80. letech probíhala na Šrí Lance krutá občanská válka mezi Sinhálci a Tamily, do níž se zapojily i vojenské oddíly ze sousední Indie. V jistém momentu Mosad poskytoval výcvik příslušníkům speciálních sil všech tří vzájemně znepřátelených skupin – a to současně a ve stejném zařízení, takže se málem potkali, což by jistě pro Izrael bylo nesmírným diplomatickým *faux pas*.

Autor se zpovídá ze svého rostoucího rozčarování z organizace, podle jeho slov šířané bezuzdným vnitřním frakcionářstvím a nepoctivostí. Stále více ho znepokojovaly i **krajně pravicové** tendence v kruzích tajné služby do té míry, že si začal klást otázku, zda se Mosad nestává ohrožením izraelské demokracie a samotné národní existence. Tvrdí, že na něj nespravedlivě shodili vinu za zpackanou operaci, a když usoudil, že mu hrozí smrtelné nebezpečí, utekli i s manželkou z Izraele zpět do své rodné Kanady.

Ostrovsky se po rozhodnutí sepsat své vzpomínky v knižní podobě rozhodl přizvat si jako spoluautora Clairea Hoya, předního kanadského novináře píšícího o politice. Přes enormní nátlak Izraele i jeho všemožných ochránců skončil jejich projekt úspěchem a z knihy se stal ohromný mezinárodní bestseller, který se devět týdnů vyhříval na špici žebříčku *New York Times*. Rychle se prodalo přes milion výtisků.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

I když se Hoy mohl chlubit čtvrtstoletí trvající úspěšnou spisovatelskou kariérou a tento projekt byl jeho zdaleka největším „kasaštykem“, krátce po vydání **přišel na mizinu** a stal se terčem posměšků médií. Osobní pohromy jako by kritiky Izraele nebo židovských aktivit navštěvovaly s obzvláštní oblibou. Snad i proto už u pokračování z roku 1994, *The Other Side of Deception (Druhá strana klamu)*, Ostrovsky žádného spoluautora neměl.

Čtvrtá část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5 Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3 >>